

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce **N. B.**, narozeného X
státní příslušnost: Republika Uzbekistán
trvale bytem X, Republika Uzbekistán

zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2024, č. j. OAM-1517/ZA-ZA11-ZA21-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 11. 11. 2024 žádost o mezinárodní ochranu, kterou žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 28. 11. 2024 jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona

o azylu, neboť podle žalovaného žalobce neuvedl žádnou skutečnost svědčící o jeho pronásledování z důvodů podle § 12 téhož zákona nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu a důvodem jeho odchodu z vlasti byly pouze ekonomické důvody.

2. Žalobce se nyní žalobou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení uvedeného rozhodnutí žalovaného.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce ve stručné žalobě namítl, že svou žádostí usiloval o tzv. humanitární azyl, neboť důvody, které ho vedly k opuštění jeho vlasti nebyly ekonomické, nýbrž sociální. Žalobce musí ve vlasti živit rodinu (manželku a tři nezletilé děti) a v domovském státě není schopen získat dostatečné finanční prostředky pro hrazení potřeb rodiny. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že měl pouze ekonomické pohnutky; takový závěr by bylo lze učinit, kdyby jej k přesídlení motivoval pouze větší komfort a vlastní rozhodnutí. V případě žalobce je však jeho motivace dána složitou životní situací, kdy se prací v zahraničí snaží o odvrácení krachu rodinného rozpočtu a ztráty bydlení. Proto se domnívá, že v případě jeho žádosti nešlo postupovat podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť těžiště jeho žádosti dopadá do sociální, nikoliv toliko do ekonomické oblasti.
4. Dále žalobce namítl, že žalovaný se dostatečně nezabýval posouzením ekonomické situace v zemi jeho původu, včetně jeho systému pomoci v hmotné nouzi či možností výdělků, a při hodnocení jeho žádosti vycházel z nepřipustného podkladu Informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, jehož je sám autorem. Z těchto důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání jeho žádosti.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný se žalobními námitkami nesouhlasil. Uvedl, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a shromáždil k tomu adekvátní a aktuální informace o zemi původu žalobce. Žalovaný setrval na svém závěru, že žalobce neuvedl žádnou relevantní skutečnost pro přiznání mezinárodní ochrany v jakékoliv formě a upozornil, že tak žalobce nečiní ani v žalobě, pouze účelově zaměňuje sociální důvody s ekonomickými, přičemž z jeho výpovědi k žádosti o mezinárodní ochranu jednoznačně vyplynulo, že do Evropy přicestoval výhradně z ekonomických důvodů. Žalovaný též zpochybnil tvrzení žalobce o tíživé ekonomické situaci rodiny žalobce, neboť žalobce byl schopen shromáždit 1000 USD pro známého, aby mu vyřídil pracovní vízum v Litvě, které mu nakonec nebylo vydáno, také musel zcela jistě disponovat větším finančním obnosem již před vycestováním z vlasti, protože si musel z něčeho hradit letenku a životní výdaje na pobyt v Evropě. Žalovaný též připomněl, že špatná ekonomická situace v zemi původu žalobce je pro hodnocení žádosti žalobce irelevantní, neboť dopadá na všechny občany dané země bez rozdílu. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu („NSS“) žalovaný upozornil na situace, kdy to neplatí, což však není případ žalobce.
6. K námitce nepřipustného podkladu žalovaný uvedl, že informace o jednotlivých zemích zpracovává samostatné oddělení v rámci jeho organizační struktury, a kromě správnosti zjištěných informací dohlíží také na jejich aktuálnost, přičemž vychází z věrohodných zdrojů. V průběhu správního řízení ve věci žalobce však nebyla prokázána existence závažných skutečností, které by vedly k závěru o pronásledování nebo nebezpečí vážné

újmy. Žalovaný uzavřel, že žalobce má možnost zařídit si legální pobyt dle zákona o pobytu cizinců.

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „směrnice 2013/32/EU“). Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s takovým projednáním věci výslovně souhlasil a žalobkyně na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nijak nereagovala.
9. Žalobce podal dne 11. 11. 2024 žádost o mezinárodní ochranu v Příjímacím středisku cizinců Brno – Zastávka.
10. Ze správního spisu, konkrétně z Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 14. 11. 2024 (č. l. 14–15 správního spisu) a z Protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany z téhož dne (č. l. 16–17 správního spisu) soud zjistil, že žalobce z vlasti vycestoval na platný cestovní doklad v lednu 2024 letecky do Německa a autobusem do Litvy, kde měl turistické vízum do 2. 2. 2024, poté se v Litvě snažil přes známého získat pracovní vízum za úplatu 1.000 USD. Do Německa cestoval proto, že tam byly levné letenky. Protože se žalobci pracovní vízum nepovedlo vyřídit, pracoval v Litvě pouze brigádně do července 2024, pak ho na práci v ČR pozval známý, avšak šlo o nelegální práci. Žalobce je ženatý (manželka rok narození 1994) a má tři nezletilé děti (8 let, 5 let a 10 měsíců), žena i děti žijí ve vlasti, má tam i matku, o všechny se stará, je jediný živitel rodiny, žijí jen z toho, co jim pošle, ekonomická situace v jeho vlasti není dobrá, děti potřebují peníze na školu a živobytí, peníze, které by doma vydělal, by nestačily ani na komunální služby. Přál by si v ČR zůstat aspoň rok nebo dva a vydělat nějaké peníze, poté by se vrátil do své vlasti. Nechtěl dále v ČR žít nelegálně, proto požádal o azyl, bál se, aby ho nezadržela policie. Zopakoval, že v ČR chce pobývat legálně a dostat doklady, aby mohl v klidu pracovat. V zemi původu neměl žádné problémy se státními nebo bezpečnostními orgány, neměl ani problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či pro své politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany či hnutí, ani se politicky nijak neangažoval. Na výslovný dotaz žalobce uvedl, že v případě návratu do vlasti se obává pouze špatné finanční situace své rodiny. Při ukončení pohovoru k žádosti žalobce na výslovný dotaz uvedl, že nechce využít svého práva na zpětné přetlumočení (jazyk tlumočení: ruština).
11. Součástí správního spisu je též podkladový materiál o zemi původu žalobce ze dne 13. 3. 2024 nazvaný Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv (čl. 18–19 správního spisu), vypracovaný Oddělením zahraničních a evropských záležitostí. V úvodu tohoto dokumentu je uvedeno následující prohlášení (tzv. „disclaimer“): *„Tento dokument byl vypracován v souladu se Zprávou Agentury EU pro azyl (EUAA) o metodologii informací o zemích původu (2023) v čase omezeném datem vydání na základě uznávaných a relevantních veřejně dostupných informací, případně na základě informací získaných od dalších orgánů státní správy nebo partnerských úřadů členských států Evropské unie a přidružených států, zveřejněných či získaných do*

vypracování tohoto dokumentu. Zdroje informací jsou v textu uvedeny ve formě poznámek a kompletního seznamu zdrojů včetně příslušných internetových odkazů. Dokument obecně popisuje určitou situaci nebo problematiku a není vyčerpávající ve vztahu k žádnému konkrétnímu případu cizince. Tento dokument nevyjadřuje postoj České republiky k daní zemi nebo problematice.“

12. Dále ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl výzvou ze dne 15. 11. 2024 předvolán k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí o jeho žádosti na den 20. 11. 2024, této možnosti však žalobce nevyužil (viz předvolání na č. l. 20 a úřední záznam na č. l. 21 správního spisu). Posléze vydal žalovaný dne 28. 11. 2024 napadené rozhodnutí, kterým žalobci jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a). Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 12. 2024.
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poté, co shrnul skutečnosti vyplývající ze spisu a z vyjádření žalobce, konstatoval, že důvodem odchodu žalobce z jeho vlasti jsou zcela jasně pouze a jen ekonomické důvody, a současně žalobce neuvedl, že by byl ve své vlasti jakkoliv pronásledován z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona. Jeho jediným motivem dle jeho vlastních slov je legalizace pobytu v ČR, protože zde musí vydělat peníze na živobytí jeho rodiny žijící v jeho zemi původu. Kromě špatné ekonomické situace ve své vlasti pak neuvedl žádné jiné potíže, se kterými by se doma potýkal. Z pohnutek žalobce k odchodu z vlasti nebylo dle žalovaného možné žádnou podřadit pod zákonné důvody pronásledování nebo hrozící vážné újmy; takové skutečnosti nevyplynuly ani z informací o zemi původu žalobce, které si žalovaný opatřil. Žalovaný proto shledal naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné.
14. Soud při posuzování věci vycházel z následujících právní úpravy.
15. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu *[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v §12 nebo že mu hrozí vážná újma podle 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.*
16. Podle § 16 odst. 4 téhož zákona *[j]sou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle §13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v §12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
17. Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
18. Předmětem řízení o této žalobě je přezkum rozhodnutí, kterým byla žádost žalobce o mezinárodní ochranu vyhodnocena žalovaným jako zjevně nedůvodná. Soud je proto povolán k posouzení, zda byly splněny podmínky výše citovaného § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, podle kterého žalovaný ve věci žalobce postupoval. Žalobce tvrdí, že tyto podmínky nebyly splněny ze dvou důvodů; jednak proto, že k vycestování z vlasti ho ve skutečnosti vedly nikoliv finanční (ekonomické) důvody, nýbrž důvody sociální. Jeho domovský stát mu totiž není schopen poskytnout příležitosti na důstojný výdělek. Dále tyto

podmínky dle žalobce nebyly splněny proto, že správní orgán vycházel z podkladů o domovské zemi žalobce, které si sám zpracovává, což je dle názoru žalobce nepřipustné.

19. S těmito námitkami se však soud neztotožnil. V první řadě soud uvádí, že žalobce v žalobě svůj azylový příběh oproti původnímu příběhu již formuluje jinak. Celou dobu v průběhu správního řízení konstantně mluvil o tom, že potřebuje vydělat peníze na obživu rodiny, neboť to, co vydělá doma, na náklady jeho rodiny nepostačuje. Ze žádného vyjádření žalobce v průběhu správního řízení však neplyne, že by se cítil ze strany orgánů jeho domovského státu jakkoliv pronásledován nebo šikanován z azylově relevantních důvodů a formou, která by mu odepírala výdělek nebo přístup k sociálnímu systému dostupných dávek či finančních příspěvků oproti jiným občanům jeho domovské země v obdobném postavení. Na nic takového si nestěžuje. Je také obecně zřejmé, že pokud se člověk potýká s finančními problémy bez ohledu na to, zda je v ČR cizincem či občanem, má to výrazný dopad i na jeho sociální situaci a nutí jej činit mnohdy i ekonomicky bolestná opatření, aby si zajistil alespoň elementární životní potřeby. Proto lze tyto kategorie málokdy od sebe jasně oddělit. Podstata těchto problémů však stále zůstává ekonomická, což jasně vyplynulo i z výpovědí žalobce k jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Nejvyšší správní soud (NSS) přitom jasně a dlouhodobě judikuje, že ekonomické (či sociálně-ekonomické) důvody nejsou azylově relevantní důvody, které by mohly samy o sobě vést k udělení některé z forem mezinárodní ochrany (viz např. usnesení NSS ze dne 30. 1. 2025, čj. 8 Azs 273/2024-43, ze dne 9. 1. 2025, čj. 7 Azs 332/2024-15, bod 9 a zde odkazovaná judikatura, či ze dne 21. 1. 2025, čj. 1 Azs 286/2024-28, bod 11, případně rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2003, čj. 4 Azs 31/2003-64, či. usnesení téhož soudu ze dne 8. 4. 2021, čj. 5 Azs 113/2019-42).
20. Lze tedy ve shodě s žalovaným učinit dílčí závěr, že žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu uváděl čistě ekonomické důvody. Zároveň žalobce neuvedl žádné jiné skutečnosti, které by mohl žalovaný podřadit pod tzv. azylově relevantní důvody, což žalobce ostatně ani nerozporuje. Z tohoto důvodu soud konstatuje, že byly splněny podmínky pro postup podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, a to pro zamítnutí žádosti žalobce jako zjevně nedůvodné.
21. Jestliže žalobce v žalobě uvedl, že ve skutečnosti usiloval o udělení humanitárního azylu, k tomu je potřeba uvést, že na tuto formu mezinárodní ochrany není právní nárok a podmínky pro jeho udělení upravuje § 14 zákona o azylu. Jak však vyplývá ze znění výše citovaného § 16 odst. 4 téhož zákona, toto ustanovení výslovně vylučuje posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu v případě, že je žádost o mezinárodní ochranu zjevně nedůvodná. Nadto, případem hodným zvláštního zřetele rozhodně nejsou ekonomické důvody takového charakteru, jak uváděl žalobce. Žalobce je dospělý, ekonomicky aktivní muž, který netrpí žádnou závažnou nemocí, v jejímž důsledku by bylo namístě hodnotit jeho situaci jako případ hodný zvláštního zřetele (srov. usnesení NSS ze dne 30. 7. 2020, čj. 5 Azs 378/2019-32). Systém posuzování žádostí o azyl je nastaven tak, že v případech zjevné nedůvodnosti proces posuzování důvodů žádosti urychluje právě tím, že již neukládá správním orgánům zabývat se veškerými, byť i podpůrnými formami mezinárodní ochrany. Nemůže být úkolem správního orgánu za každou cenu dohledávat jakékoliv důvody ve prospěch přiznání mezinárodní ochrany cizinci, pokud ani on sám žádné takové relevantní důvody nikdy neuvedl (k tomu srov. např. rozsudky NSS ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 22/2003-41, či usnesení NSS ze dne 19. 10. 2020, čj. 4 Azs 277/2018-60).

22. Soud dále zcela neporozuměl námitce nedostatečného rozlišení žalovaným mezi situací, kdy motivem vycestování cizince za výdělkem do jiného státu je snaha odvrátit „*krach rodinného rozpočtu*“ a „*složitá životní situace*“, a situací, kdy takovým motivem je „*toliko větší komfort a vlastní rozhodnutí*“. Byť z pohledu morálního či lidského se tyto dvě životní situace mohou lišit, čistě z pohledu podmínek zákona o azylu je takové rozlišování zcela irelevantní a obě situace nelze označit jinak, než ekonomické motivy cizince vycestovat do ČR s úmyslem zvýšit své životní příjmy. Soud při tom nijak nezlehčuje finanční problémy, které žalobce vyličil a pravděpodobně skutečně pociťuje, a v tomto ohledu se soud částečně neztotožnil s vyjádřením žalovaného k žalobě, že pokud byl žalobce schopen jednorázově složit částku 1.000 USD za vyřízení víza, nebude na tom zřejmě finančně tak špatně. Takto jednoznačný závěr z této skutečnosti nelze bez dalšího dovodit, neboť lidé – cizinci – ve skutečně tíživé finanční situaci, zejména ze vzdálených třetích zemí, kteří se rozhodnou vycestovat do Evropy za prací s cílem lépe zabezpečit rodinu, často vsadí tzv. „vše na jednu kartu“ a s pomocí rodiny, známých, či za cenu jistých obětí a odpírání jsou často ochotni vygenerovat jednorázově větší finanční obnos, s vidinou zajištění zlepšení své životní situace. Pokud žalovaný dál již nezjišťoval, z jakých zdrojů si žalobce opatřil tuto částku, ani z jakých zdrojů si hradil náklady na svůj pobyt po vycestování z vlasti, nelze dle názoru soudu bez dalšího učinit tento zjednodušující závěr. To však nic nemění na skutečnosti, že žalobce měl a má zaměřit snahu o legální pobyt a legální práci v ČR na postup podle jiného zákona k tomu určeného, a to zákona o pobytu cizinců v ČR, k čemuž mu nepochybně může. Bude-li o to stát, pomoci i jeho zástupce v tomto řízení, který se dle vědomosti soudu z úřední činnosti na problematiku cizineckého práva specializuje. Koncepce azylového systému totiž není založena na ochraně před jakýmkoliv negativními jevy či dopady v domovském státě cizince v porovnání s jinými státy, např. typicky nižšími výdělky, dražším bydlením, horšími pracovními nabídkami, korupcí ve státní správě, atd., ale pouze těmi nejzávažnějšími, před kterými jej nechce nebo nemůže ochránit jeho vlastní domovský stát, např. diskriminace z azylově relevantních důvodů, totální válečný konflikt, politická aktivita, hrozba vážné újmy v podobě mučení, nelidského či nedůstojného zacházení či hrozícího trestu smrti apod., (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 6. 11. 2003, č. j. 6 Azs 12/2003-49). Soud se při posuzování této otázky proto ztotožnil s vyjádřením žalovaného v tom, že žalobce záměrně zaměňuje ekonomické důvody se sociálními, a to zřejmě z důvodu stupňování svého azylového příběhu tak, aby byl lépe přijatelný.
23. Pokud jde o druhou, velmi obecnou námitku, týkající se nepřipustných podkladů, soud nejprve upozorňuje, že žalobce přestože mohl, nevyužil možnost se s namítaným podkladem pro rozhodnutí seznámit před vydáním rozhodnutí, jak plyne z úředního záznamu na č. 1. 21 správního spisu, a tak namítat jeho obsah, či jeho obsah nějak doplnit. Ani v žalobě žalobce nevyličil, zda po obsahové stránce tento podklad nějak zpochybňuje či v čem tento materiál nezohledňuje nějaké závažné a pro řízení významné skutečnosti ve vztahu k jeho azylovému příběhu. Namítá pouze skutečnost, že materiál vytvořil sám žalovaný, který ve věci také rozhodoval. Soud však ani této námitce nemohl přisvědčit.
24. Posouzení této námítky částečně souvisí s otázkou rozložení břemena tvrzení a důkazního břemene v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Žadatel musí v řízení o udělení mezinárodní ochrany nejprve tvrdit existenci důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany, břemeno tvrzení je tak ve větší míře vychýleno v neprospěch žadatele o mezinárodní ochranu. Správní orgán je následně povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel uvedl. Jak již soud konstatoval výše, není ovšem jeho úkolem za žadatele tyto důvody domýšlet (viz usnesení NSS ze dne 17. 12. 2024, čj. 1 Azs

270/2024-33). Podklady pro vydání rozhodnutí upravuje § 23c písm. a) až d) zákona o azylu tak, že jimi může být zejména *žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, protokol o pohovoru, přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště, výsledek vyšetření podle § 10 odst. 5.*

25. Rozsah a obsah informací zjišťovaných o zemi původu se pak odvíjí od sdělení žadatele o mezinárodní ochranu (viz např. usnesení NSS ze dne 16. 12. 2021, čj. 3 Azs 118/2021-39, bod 11). Judikatura NSS se již v minulosti zabývala i otázkou kvalitativních nároků na informace o zemi původu, jakožto jedním z podkladů pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Konkrétně z rozsudku 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS, vyplývá, že „*informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Břemeno důkazní je tak již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu i žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. Ministerstvo vnitra ČR pak ve věcech azylu nese odpovědnost za náležité zjištění reálií o zemi původu (viz rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2005, čj. 5 Azs 116/2005-58, či ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS). Není proto překvapivé, že takové podklady zajišťuje prostřednictvím svého Odboru azylové a migrační politiky, resp. Oddělení zahraničních a evropských záležitostí, do jehož působnosti tato oblast spadá. Dle názoru soudu použitý a namítaný podklad pro rozhodnutí – Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv (čl. 18–19 správního spisu), uvedené kvalitativní požadavky splňuje, a žalobce je ani nenamítl. Skutečnost, že se k takovému podkladu žalobce nevyjádřil již v průběhu správního řízení, ačkoliv tak mohl učinit a byl k tomu i písemně vyzván, přitom jde pouze a jen k jeho tíži. S ohledem na závěry soudu uvedené výše v bodech 19. a 20. pak soud již může pouze zopakovat, že rozsah a obsah azylového příběhu poskytnutého samotným žalobcem nijak neodůvodňoval podrobnější zjišťování informací o zemi původu žalobce a v dané věci nevyvstala ani potřeba rozhodovat v pochybnostech ve prospěch žalobce, když jeho příběh nemá azylový potenciál.
26. S ohledem na takto zjištěný skutkový stav a průběh řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tedy žalovaný dle názoru soudu správně dovodil, že motivem žalobce k příjezdu do ČR byly čistě ekonomické důvody, tj. snaha zajistit si vyšší finanční příjmy, přičemž jinými důvody svou žádost neodůvodnil. V takovém případě správní orgán postupoval v souladu se zákonem a aplikoval ustanovení zákona o azylu, které cílí právě na takto zdůvodněné azylové žádosti.

I. Závěr a náklady řízení

27. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, ani jeho postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá nárok na náhradu nákladů řízení, žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náklady řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 11. února 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně